

tany, parlant de la gent, o de les seves *llaques* de ceps (1960).

És quasi desconcertant, car l'evolució fonètica *yl'r* > *ždr* > *dr*, s'explica a Castella, on la *lh* o *yl* es torna *j* (antigament *ž*), però és incompreensible a Portugal, Galícia i Catalunya; és més: el canvi de *-lj-* en *j* fou una singularitat de Castella, enterament estranya (originàriament) a l'aragonès, el lleonès i el mossàrab, almenys a les zones d'aquests dominis dialectals pròxims als dominis català i gallegoportuguès. La intrusió d'un terme de Castella és cosa absolutament insòlita (almenys en verbs i mots de caràcter bàsic) en el català medieval i en el gallego-portuguès castís i antic. És veritat que CROs, en l'apèndix al seu dicc. de 1764, critica els qui en lloc de *surar*, mot tan nostre, diuen *medrar*: semblaria que llavors es percebia aquest mot com menys genuí que aquell. A desgrat de tot, vaig admetre aquesta explicació per castellanisme en el DCEC/DECH (MEJOR), reconeixent que era tan difícil d'acceptar com de defugir-la.

Tanmateix ara hi veig una altra explicació. 'Créixer' no és tant una idea connexa amb el millorament com amb la majoració: li hauria escaigut més com a ètímon MAJORARE que MELIORARE; amb MAJORARE sí que el pas de *mažor(e)* al nexa *ždr* > *dr*, per la síncope de la interna, és acceptable i lògica tant en català com en portuguès i gallec (recordem *-ejar* port. i gall. = cat. *-ejar* < rom. *-EJARE*, *-IZARE*, port. *pejar* 'impedir', *cujo* = cast. *cuyo*, port. *veja*, *sejamos* etc.). Tant en el cast. *medrar* com en el port. i cat. ant. *medrar* hem de veure, doncs, una suma i barreja dels dos ètímoms, en la qual la influència de MELIOR fou dominant en cast. (si bé ressentint-se de MAJOR en el significat), i la de MAJOR fou quasi enterament decisiva en les altres dues llengües, no sols pel sentit sinó també pel consonantisme, i sols s'hi nota la part de *mell(o)rar* en la vocal radical. En efecte MAJORARE és el que trobem en fonts de llatí vulgar amb aquest sentit (i no pas MELIORARE), com en les gloses «*eminuisse*: 4 *crecere, maiorare*» en CGL IV, 512.55; v, 633.70.

Millora [1533]; *millorança* preferit per alguns mallorquins és recent, i desusat en el Continent: és infundada l'afirmació contrària (AlcM, i almenys és enterament fals que s'usi a Barcelona). D'altra banda no es veu cap raó per donar-li la preferència. El que resulta influït pel castellà és *milloria* (almenys és sentit com a tal en el Princ.), encara que es trobi a l'Edat Mitjana, i fins se'n citi un cas en Llull, i especialment es va dir de l'avantatge que hom dóna (sovint il·legítim) a alguna cosa (*daus de milloria*, S. xv). És més recomanable la *millora del malalt* que la *milloria*. En tot cas són irreprotxables *millorament* [Llull, supra; Jaume I etc.] i el ross. *mellorer*, *miljúrě*, assenyalat en un document de 1317 i conforme amb el valor abstracte de *-er* (*never* etc.), típic dels Pir. or. (vessant N. i S.), si bé desusat fora d'allà i poc viable en la llengua comuna. *Millorable*. *Milloració*. *Amillorar*. En ross. ant. trobem *esmillorar* 'experimentar millora un malalt': «Visc Sent Bernat ab tanta d'abstinència --- una vegada que él fo malaute, los frares pregueren Déu per él, per què

él se sentí *esmillorar* ---», f° 178v2 (trad. aliquantum *convalluisse* se sensit, 533).

Desmillorar-se [Lab. 1839] legítim sobretot com a reflexiu, poc usat com a transitiu, i en tot cas seria acastellanat *desmillorar* quan és intr., i gens recomanable *desmillorat* per *amagrit*, participi i verb molt més usuals i idiomàtics nostres; *desmillorament* i *desmilloria* no són més acceptables.

De *medrar* es va derivar *desmedrar* [Ausiàs], avui envellit i ben poc aconsellable; tampoc *medrança* no sembla haver estat català (només Nebr.).

1 En aquest, la consonant lateral tendí a canviar el timbre ultrapalatal *yl* pel menys palatal *l*, per diferenciació de la *i* precedent, incloent-hi entre altres coses el perill que, amb el canvi imminent en *yl* en *i*, es reduís a la forma ambigua *mis*; i això repercuteix en la prompta generalització de *mellor* o *millor* (amb *ll* i no *yl*); avui en efecte la pronúncia *milj* o *məlj* és absolutament general en els parlars balears i els orientals que pronuncien *yl* com *ɣ*: una pronúncia **məj* o **mi* no es coneix enlloc.

2 Un ús de *mills* com a adjectiu no és de «pocs casos» (AlcM, § a), sinó de cap: *lo mills* en Ausiàs (cosa rara) no és adjectiu sinó adverbial com sempre, si bé substantivat; en el pseudo-Boades és un dels barbarismes macarrònics d'aquesta falsificació.

3 § 6, Casac. I, 524.22 = «--- *millorà* més en un any que altre no feya en dos anys», Bol. — 4 Cf. «*eminnet*: altum est» en altres gloses (CGL VI, 386). És veritat que en les dues que ens interessen es va creure llegir la forma *eminisse*, que no seria bon llatí (*eminere* en present, sí), però Goetz ja posa a aquella lliçó un interrogant, i és clar que hi hagué còpia o lectura errònia dels nou pals consecutius (*eminuisse*) com a només set, fet paleogràfic trivial.

Millot (??), V. *mill* Mills, V. *millor* Miloc, *miloca*, *milocaire*, *milocar*, V. *milà* Milopa, V. *miloca* (MILA) *Milopeix* «margalidera borda» (a Binissalem: AlcM), potser un terme hipocorístic comparable a l'empordanès *pupuruput* 'rosella' al costat del nom d'ocell *puput*, cf. *mirambell/maravella/mirabajà* (o amb alguna contaminació de *margalidois* o de *miljuis* MILLEFOLIUM); però ¿és un mot ben establert? El fet de faltar en el dicc. d'Amengual, que justament era l'home de Binissalem, invita a dubtar.

Milord, home poderós o molt ric etc., de l'anglès *milord* 'missenyor'.

Milorxa, *mitotxa*, V. *milà* Milpeus, *milpunts*, *milrattles*, V. *mil*

MIM, 'comedieta antiga', 'l'histrió que la mimava o representava', pres del ll. *mimus*, gr. *μῦμος* 'actor', 'bufó', 'imitador', que, igual que *μῶμος* 'vituperi', 'escarniment' i altres mots d'estructura semblant, són de creació expressiva. □ 1.ª doc.: 1868, S. Lit. Costa (*mimo*).

DERIV.: *Mimic*, *-ica* [id.]. *Mimar* 'imitar amb ges-